

## PROLOG

# AUBURN

Ulazim kroz vrata bolnice znajući da je to posljednji put.

U liftu pritisnem broj tri, gledajući kako svijetli posljednji put.

Vrata se otvore na trećem katu te se nasmiješim dežurnoj medicinskoj sestri, gledajući njezin izraz lica dok me sažalijeva posljednji put.

Prođem pokraj spremišta i kapele i prostorije za odmor djelatnika bolnice, sve to posljednji put.

Nastavim niz hodnik, gledajući naprijed, srca puna hrabrosti, dok nježno kucam na njegova vrata, čekajući da me Adam pozove unutra posljednji put.

„Uđi.” Glas mu je i dalje pomalo ispunjen nadom i nije mi jasno kako mu to uspijeva.

Na krevetu je i leži na leđima. Kad me ugleda, utješi me svojim smiješkom i podigne deku, dajući mi znak da mu se pridružim. Zaštitna ograda već je spuštena, pa se popnem na krevet pokraj njega, ovijem ruku oko njegovih prsa i isprepletem nam noge. Zarijem lice u njegov vrat, tragajući za njegovom toplinom, ali ne uspijevam je pronaći.

Danas je hladan.

Namješta se dok se ne smjestimo u naš uobičajeni položaj; njegova lijeva ruka ispod mene, a desna preko mene, kojom me približava k sebi. Treba mu nešto više vremena da se namjesti nego inače te primijetim da nakon svakog malog pokreta teže diše.

Trudim se ne primjećivati takve pojedinosti, ali teško je. Svjesna sam njegove sve izraženije slabosti, blago bljeđe kože, nemoći u njegovom glasu. Svakoga dana tijekom razdoblja koje mi je dano s njim, primjećujem da mi sve više izmiče i da ja ne mogu poduzeti ništa u vezi s tim. Da nitko ne može poduzeti ništa, osim promatrati kako se to događa.

Već šest mjeseci znamo da će završiti ovako. Naravno, svi smo se molili za čudo, ali takva se čuda ne događaju u stvarnom životu.

Oči mi se zatvore kad mi Adam hladnim usnama poljubi čelo. Govorila sam si da neću plakati. Znam da je to nemoguće, ali barem mogu dati sve od sebe da odgodim suze.

„Tužan sam”, prošapće.

Te su riječi sasvim nespojive s njegovim uobičajenim optimizmom, ali za mene su utješne. Naravno, ne želim da bude tužan, ali trenutačno mi je potrebno da bude tužan sa mnom. „I ja.”

Moji posjeti proteklih nekoliko tjedana većinom su bili sazdana od mnogo smijeha i razgovora, iako katkad usiljenih. Ne želim da ovaj posjet bude drukčiji, ali znajući da nam je posljednji, ne mogu se sjetiti ničega prikladnog za smijeh. Ni za razgovor. Samo želim plakati s njim i urlati koliko je ovo nepošteno, ali time bih ukaljala ovu uspomenu.

Kad su liječnici iz Portlanda rekli da ne mogu učiniti više ništa, njegovi su ga roditelji odlučili premjestiti u bolnicu u Dallasu. Ne zato što su se nadali čudu, nego zato što im cijela obitelj živi u Teksasu i zato što je bolje za njega da bude blizu svojeg brata i svih drugih koji ga vole. Adam i ja započeli smo vezu prije godinu dana, a s roditeljima se preselio u Portland samo dva mjeseca prije toga.

Pristao je vratiti se u Teksas samo ako i meni dopuste da dođem. Nije bilo lako nagovoriti naše roditelje, ali Adam je tvrdio da je on taj

koji umire i da bi on trebao odrediti s kim će biti i što će se dogoditi kad za to dođe vrijeme.

Već sam pet tjedana u Dallasu, a ni moji, ni njegovi roditelji više nemaju suosjećanja. Rečeno mi je da se moram odmah vratiti u Portland ako ne želim da mi država proganja roditelje zbog mojih izostanaka s nastave. Njegovi bi mi roditelji inače možda i dopustili da ostanem, ali mojima sada uistinu ne trebaju problemi sa zakonom.

Danas idem na let, iako smo ih na sve moguće načine pokušali uvjeriti da ostanem. Nisam ovo rekla Adamu, ni neću, ali nakon mojih sinoćnjih moljakanja, njegova majka Lydia napokon je iskreno rekla što misli o svemu ovome.

„Auburn, ti imaš petnaest godina. Misliš da je ovo prava ljubav, ali preboljet ćeš ga za mjesec dana. Mi, koji ga volimo otkad se rodio, morat ćemo se nositi s boli zbog njegova gubitka dok ne umremo. I to su ljudi s kojima sada mora biti.”

Čudan je osjećaj kad s petnaest godina znaš da si upravo iskusio najokrutnije riječi koje ćeš u životu čuti. Nisam znala što reći. Kako da petnaestogodišnjakinja obrani svoju ljubav ako nitko ne priznaje da je ta ljubav stvarna? Teško je nositi se s nedostatkom iskustva i manjkom godina. A možda i imaju pravo. Možda ne poznajemo ljubav tako dobro kao odrasli ljudi, ali itekako je osjećamo. I uskoro će nam ta ljubav slomiti srca.

„Kad ti je let?” pita Adam dok nježnim i polaganim kružnim pokretima prelazi prstima preko moje ruke posljednji put.

„Za dva sata. Tvoja mama me čeka dolje s Treyjem. Kaže da moramo krenuti za deset minuta ako želimo stići na vrijeme.”

„Deset minuta”, ponovi tiho. „To nije dovoljno vremena da podijelim s tobom duboku mudrost koju sam stekao na smrtnoj postelji. Treba mi barem petnaest. Najviše dvadeset.”

Nasmijem se, ali to je vjerojatno najjadniji i najtužniji smijeh u mojem životu. Oboje čujemo očaj u njemu te me Adam stisne jače, ali ne mnogo jače. Osjetno je slabiji nego jučer. Rukom mi pomiluje glavu i poljubi mi tjeme. „Auburn, želim ti zahvaliti”, kaže tiho. „Za mnogo toga. Ali prvo ti želim zahvaliti na tome što si bijesna koliko i ja.”

Opet se nasmijem. Uvijek je spreman na šalu, čak i kad zna da mu je među posljednjima.

„Morat ćeš biti konkretniji, Adame, jer sam trenutačno bijesna zbog užasno puno razloga.”

Adam me pusti iz stiska i uz iznimne se napore okrene na bok prema meni. Netko bi možda rekao da ima oči boje lješnjaka, ali nema. U njima su nijanse zelene i smeđe, koje se dodiruju, ali ne spajaju, kreirajući najprodorniji pogled koji mi je upućen u životu. Oči su nekoć bile njegovo najsajnije obilježje, ali sada su poražene zbog preuranjenog kraja koji polako crpi boju iz njih.

„Mislim na našu ljutnju prema smrti jer se ponijela kao pohlepni gad. Ali i prema našim roditeljima jer nas ne razumiju. Jer mi ne dopuštaju da uz mene bude jedina osoba koju želim.”

Ima pravo. Bijesna sam i zbog jednog i zbog drugog. Ali posljednjih smo nekoliko dana raspravljali o tome, dovoljno puta da shvatimo da su oni pobijedili, a mi izgubili. Sad se samo želim usredotočiti na njega te upiti i posljednji trag njegove prisutnosti dok još mogu.

„Rekao si da mi želiš zahvaliti za mnogo toga. Za što još?”

Adam se nasmiješi i podigne dlan do mogeg lica. Palcem mi pomiluje usne i imam osjećaj da mi se srce pomiče prema njemu u očajničkom pokušaju da ostane ovdje dok moja prazna ljuštura prisilno leti prema Portlandu. „Želim ti zahvaliti što si dopustila da budem tvoj prvi”, kaže. „I što si ti meni bila prva.”

Zbog smiješka nakratko prestane biti šesnaestogodišnjak na samrtnoj postelji i postane zgodni tinejdžer pun života koji razmišlja o svojem prvom seksualnom iskustvu.

Njegove riječi, i njegova reakcija na njegove riječi, potaknu sramežljivi osmijeh na mojem licu dok se prisjećam te noći. To je bilo prije nego što je znao da će se vratiti u Teksas. Tada smo znali što mu predviđaju i pokušali smo se nositi s time. Cijelu smo večer razgovarali o svemu što smo mogli iskusiti zajedno da nam je dana vječnost. O putovanjima, braku, djeci (čak i o imenima), svim mjestima na kojima bismo živjeli i naravno, o seksu.

Bili smo sigurni da bi naš seksualni život bio izvanredan, da smo dobili priliku, i da bi nam na njemu zavidjeli svi naši prijatelji. Svakog bismo jutra prije posla vodili ljubav i svake noći prije spavanja i katkad između.

Smijali smo se toj maštariji, ali vrlo smo brzo utihnuli kad smo shvatili da je to jedini aspekt naše veze na koji možemo utjecati. O svemu drugome u budućnosti nismo imali pravo glasa, ali ovo je jedino što nam smrt ne može oduzeti.

Nismo ni raspravili o tome. Nije bilo potrebe. Čim me pogledao i čim sam u njegovim očima vidjela odraz svojih misli, počeli smo se ljubiti i nismo stali. Ljubili smo se dok smo se razodijevali, ljubili smo se dok smo se dirali, ljubili smo se dok smo plakali. Ljubili smo se do vrhunca, a čak smo se i tada nastavili ljubiti, slaveći pobjedu u toj maloj bitki protiv života i smrti i vremena. A ljubili smo se i kad me je poslije držao u naručju i rekao mi da me voli.

Baš kao što me sad drži u naručju i ljubi.

Prstima mi dira vrat, a usnama razdvaja moje. Sve mi je to nalik tmurnom početku oproštajnog pisma.

„Auburn”, prošapće uz moje usne. „Silno te volim.”

Osjetim svoje slane suze na našim usnama i grozim se toga što svojom slabošću uništavam naš oproštaj. Adam prekine poljubac i prisloni svoje čelo na moje. Borim se za više zraka nego što mi treba, ali panika se počinje širiti, usađujući se u moju dušu i otežavajući mi razmišljanje. Tuga se pretvara u toplinu koja se polako proteže do mojih prsa, stvarajući nepodnošljiv pritisak dok se približava mojem srcu.

„Reci mi nešto o sebi što nitko ne zna.” Glas mu je prožet vlastitim suzama dok spušta pogled prema meni. „Nešto što mogu zadržati samo za sebe.”

Svaki me dan to zamoli i svaki mu dan kažem nešto što još nisam izrekla. Mislim da mu je to utjeha, to što zna o meni nešto što nitko drugi neće saznati. Zažmirim i razmišljam dok mi dlanovima i dalje prelazi preko svih područja kože koja može dosegnuti.

„Nikome još nisam rekla o čemu razmišljam svake noći prije spavanja.”

Dlan mu zastane na mojem ramenu. „O čemu razmišljaš?”

Otvorim oči i pogledam u njegove. „Razmišljam o ljudima koji-  
ma želim da umru umjesto tebe.”

U početku samo šuti, ali naposljetku nastavi pomicati dlan niz  
moju ruku dok mi ne dosegne prste. Klizi dlanom preko mojega.  
„Kladim se da ih nema mnogo.”

Natjeram se na smiješak i odmahnem glavom. „Zapravo, ima.  
Ima ih mnogo. Kad nabrojim sve osobe koje poznajem, počnem na-  
brajati imena ljudi koje nisam upoznala. A ponekad i izmišljam ime-  
na.”

Adam zna da ne mislim ozbiljno to što govorim, ali drago mu je  
čuti to. Palcem mi obriše suze s obraza, a ja sam ljuta jer nisam izdr-  
žala ni deset minuta da se ne rasplačem.

„Oprosti, Adame. Zbilja sam se trudila da se ne rasplačem.”

Pogled mu se smekša kad mi odgovori. „Da si danas otišla odav-  
de bez suza, bio bih shrvan.”

Tada se prestanem opirati. Čvrsto mu zahvatim majicu i počnem  
jecati uz njegova prsa dok me grli. Kroz suze pokušavam osluškivati  
njegovo srce, želeći prokleti njegovo tijelo jer se nimalo ne bori.

„Silno te volim.” Glas mu je drhtav i ispunjen strahom. „Voljet ću  
te zauvijek. Čak i kad ne budem mogao.”

Nakon tih riječi moje suze postanu još krupnije. „Voljet ću te za-  
uuvijek. Čak i kad ne bih trebala.”

Priljubimo se jedno uz drugo dok proživljavamo toliko bolnu  
tugu da nam je teško uopće željeti nastaviti sa životom. Kažem mu  
da ga volim jer želim da zna. Opet mu kažem da ga volim. Stalno to  
ponavljam, više puta nego što sam ikad izgovorila. Svaki put kad mu  
izjavim ljubav, uzvrati mi. Toliko puta izustimo te riječi da više ne  
znam tko ponavlja za kime, ali i dalje ih izgovaramo, iznova i iznova,  
dok mi njegov brat Trey ne dotakne ruku i kaže mi da je vrijeme za  
odlazak.

Izgovaramo ih i dok se ljubimo posljednji put.  
Izgovaramo ih i dok držimo jedno drugo.  
Izgovaramo ih i dok se opet ljubimo posljednji put.  
Još uvijek ih izgovaram...